

Сказка про козла и барана

Був собі чоловік та жінка; мали вони козла й барана. "Ох, жінко! - каже чоловік. - Проженемо¹ ми цього барана і козла, а то вже вони у нас дурно хліб їдять. А вбирайсь, козел і баран, собі з богом, щоб ви не були у мене і в дворі!" Пошили вони собі торбу, та й пішли. Ідуть та ідуть. Посеред поля лежить вовча голова. От баран дужий, та не сміливий, а козел сміливий, та не дужий. "Бери, баране, голову, бо ти дужий". - "Ох, бери ти, козле, бо ти сміливий". Узяли вдвох і вкинули в торбу. Ідуть та ідуть - коли горить вогонь. "Ходимо й ми туди! Там переночуємо, щоб нас вовки не з'їли". Приходять туди, аж то вовки кашу варять: "А, здорові, молодці!" - "А, драстуйте, братці, драстуйте, ще каша не кипить, мясо буде з вас". От тут баран уже злякався², а козел давно уж злякався. Козел і одумавсь: "А подай лишень³, баране, отую вовчу голову!" От баран і приніс. "Та не цю, а подай більшу!" - каже козел. Баран знов цупить⁴ ту ж саму. "Та подай ще більшу!"

1 (Прогоним.)

2 (Испугался.)

3 (Лишень - усилительная частица (ка, же).)

4 (Тянет, тащит.)

От тут уже вовки злякались; стали вони думати-гадати, як би відтіля удрати. "Славная, братці, кумпанія і каша гарна кипить, та нічим долить; піду я по воду". Як пішов вовк по воду: "Хай вам абищо з вашою кумпанією!" Як зачав другий того дожидати, став думати-гадати, як би й собі відтіля удрати: "Е, вражий син! Пішов та й сидить, нічим кашу долить. Ось візьму я ломаку та прижену його, як собаку!" Як побіг, так і той не вернувся. А третій сидів, сидів: "Ось піду лишень я, так я їх прижену!" Як побіг, так і той рад, що втік. "Ох, нум¹, брате, скорійше хвататься, щоб нам оцю кашку поїсти та з куреня убраться!" От як одумавсь вовк: "Е, щоб нам троїм та козла і барана бояться! Ось ходім ми їх поїмо, вражих синів". Прийшли, аж тії добре шатались, уже з куреня убрались; як побігли, та й на дуба зібрались. Стали вовки думати-гадати, як би козла та барана нагнати. Як стали йти, і найшли їх на дубі. Козел сміліший, ізліз на самий верх, а баран не сміливий - так нижче. "Ох, лягай, - кажуть вовки ковтуноватому² вовкові, - ти старший! Та й ворожи, чи не побачимо їх". Як ліг вовк догори і зачав ворожити. Баран сидить на гіллі³ та так дрижить: як упаде, та на вовка. Козел сміливий не став зівати, а як закричить: "Подай мені ворожбита!" Вовки як схватились та насилу відтіля убрались.

1 (Станем.)

2 (С шерстью, сбившейся от грязи в комья.)

3 (На ветке.)